

Elburg, 10 maart 2020

Gemeenteraad Elburg
Postbus 70
8080 AB Elburg

Betreft: proces rondom WMO aanvraag en bezwaarprocedure

Geachte raadsleden,

In de Stentor van 4 maart stond een artikel over een man die als wanhoopsdaad een bus verf leeg heeft gegooid in het gemeentehuis. Vorige week woensdag hoorde ik dhr. van Velthuisen tijdens de commissievergadering Maatschappelijke Ontwikkeling de vraag stellen of er niet meer burgers in de gemeente Elburg zouden zijn die zich zo voelen. In deze brief wil ik deze vraag met een volmondig ja beantwoorden en uitleggen waarom ik dit zo ervaar.

Vanaf december 2018 ben ik, eerst door enkelletsel gevolgd door knieletsel als gevolg van een chronische aandoening, niet meer in staat om zelf auto te rijden, te fietsen of bij de bushalte te komen (i.v.m. de afstand wat ik lopend af moet leggen). Voor al mijn vervoer buiten de gemeente Elburg, maak ik gebruik van mijn netwerk. Binnen de gemeente Elburg maak ik gebruik van de MEMOVO (die overigens overdag maar beperkt beschikbaar is). Daarom heb ik in juni 2019 een melding bij de WMO gedaan om te kijken welke mogelijkheden er zijn om mee te kunnen blijven doen in de maatschappij. Iets wat je als 35-jarige niet zomaar doet. Hulp vragen vinden wij mensen immers allemaal lastig, nietwaar?

Hoe lang moet ik mijn (inmiddels overbelaste) netwerk blijven gebruiken om ergens te kunnen komen buiten de gemeentegrenzen? De gemeente kan er toch niet zomaar vanuit gaan dat mantelzorgers, die niet in hetzelfde huis of dezelfde woonplaats wonen, die zelf werken of zelf een beperking hebben, al anderhalf jaar iemand van vervoer voorzien? Ook bepaalde huishoudelijke taken kan ik niet meer zelf uitvoeren, daarvoor moet ik hulp inschakelen van mijn netwerk. Bij vriendinnen, die allemaal buiten Elburg wonen, kom ik niet meer en verjaardagen zeg ik af, omdat ik mijn netwerk al heel vaak nodig heb voor de echt noodzakelijke dingen zoals artsbezoek voor mijzelf en voor mijn dochter.

Op 17 oktober kreeg ik de beschikking binnen met daarin de afwijzing voor de WMO voorzieningen (een regiotaaxipas en huishoudelijke hulp). Waarom? Omdat het letsel tijdelijk zou zijn. Iemand met dit letsel kan normaal gesproken na drie tot zes weken alles weer, zo stond er in het verslag van de onafhankelijk arts te lezen. Het verslag van deze arts strookt niet met wat ik heb aangegeven in het gesprek en wat mijn eigen behandelend arts aangeeft. Daarbij ben ik niet lichamelijk onderzocht en is er geen looanalyse afgenomen. Informatie bij mijn eigen arts opvragen vond zij in augustus blijkbaar niet nodig.

Maar wat nou als je een lijf hebt dat niet volgens het boekje functioneert? Waar je zelf totaal niks aan kan doen? Hoe verdrietig, boos en teleurgesteld kun je een burger krijgen door een verhaal niet serieus te nemen? Door maar van de standaard uit te gaan en niet te kijken naar iemands persoonlijke omstandigheden? Hoe frustrerend is het, als je dan in een verslag van een arts leest: het is goed om een stukje te gaan wandelen of fietsen. Als ik kon fietsen,

dan had ik dat al lang gedaan! Lopen kan ik niet ver en alleen met twee krukken en een brace om m'n knie, omdat ik valgevaarlijk ben.

Ik vraag om een maatwerkvoorziening, omdat de algemene voorzieningen voor mij niet toereikend of bereikbaar zijn. Maatwerkvoorziening, het woord zegt het, maatwerk... Dat is niet vergelijken met hoe het normaal gesproken gaat (wat in mijn geval duidelijk wel wordt gedaan). Maatwerk is kijken naar wat iemand echt nodig heeft om te kunnen functioneren in de maatschappij. Moet je dan persé in een bepaald hokje passen om voor een voorziening in aanmerking te komen? Het gaat er toch om dat er een beperking is en niet in welk hokje je past?

In mijn werk heb ik afgelopen jaar een andere passende functie gekregen, omdat ik mijn oude werk niet meer kan doen. Dat is zeker geen gemakkelijke keuze geweest, maar ik weet dat het voor mijn lijf het beste is. Door te werken kan ik me nuttig maken en hoef ik niet zeven dagen in de week in mijn huis te zitten. Ik wil meedoen in de maatschappij, niet mijn hand op hoeven houden om te kunnen voorzien in mijn levensonderhoud. Om mij binnen de gemeente zelfstandig te kunnen verplaatsen heb ik sinds kort een driewielscooter te leen van iemand uit mijn netwerk. Helaas is dit een tijdelijke oplossing.

Zelf ben ik van mening dat ik alles gedaan heb wat in mijn macht ligt om oplossingen te bedenken wat betreft mijn vervoer. Mag ik dan 2 dingen vragen van de gemeente? Een regiotaxipas zodat ik gewoon eens zelf bij een vriendin op de koffie kan? Op bezoek kan bij mijn oma, of opa van bijna 90, die er nu nog zijn, maar waar ik zelf niet even langs kan gaan. Of naar mijn ouders zonder dat ze me zelf op moeten halen en weg moeten brengen? Een keer met mijn dochter naar de bioscoop kan? En huishoudelijke hulp, zodat ik niet altijd mijn netwerk tot ver buiten de gemeentegrenzen hoef aan te spreken? Dat is toch waar de WMO voor bedoeld is?

In het beleidsplan Sociaal Domein 2020-2023 van de gemeente Elburg, staat te lezen dat er de komende jaren aan gewerkt wordt dat alle burgers mee kunnen en mogen doen. Dat inwoners worden gestimuleerd om te participeren, dat de gemeente meer wil gaan werken vanuit de zorgvraag van de inwoners. Maar ondertussen wordt mijn wereld steeds kleiner. Participeren, meedoen in de maatschappij. Ik wil het, maar ik weet echt niet meer hoe.

Vanaf 26 november loopt de bezwaarprocedure, de hoorzitting zou in februari zijn, toen werd het maart en inmiddels is het uitgesteld naar 14 april. We zijn nu negen maanden na het doen van de aanvraag voor WMO-voorzieningen en 15 weken na de start van de bezwaarprocedure en 't einde is nog niet in zicht. Hoe bestaat het dat het zo lang moet duren? De onafhankelijk arts waar ik opnieuw heen moest, maar deze keer in 't kader van de bezwaarprocedure, vond het nu ineens wel nodig om een loopanalyse te doen en informatie bij mijn eigen arts op te vragen. Mijn situatie is sinds augustus niet veranderd, dus waarom nu ineens wel?

De gemeente houdt zich niet aan de wettelijke termijnen die staan voor de procedures rondom een WMO aanvraag en bezwaarprocedure. De beschikking op mijn aanvraag was te laat, beslistermijnen werden uitgesteld zonder dat ik hiervan op de hoogte werd gebracht. Ook in de bezwaarprocedure ben ik niet schriftelijk op de hoogte gesteld dat de beslistermijn verlengd wordt door de gemeente. Dit heb ik de medewerker van de gemeente telefonisch verteld op dinsdag drie maart. Op vrijdag zes maart ontving ik ineens een brief waarin de beslistermijn wordt verlengd met zes weken tot twee april. Pas nadat ik het dus zelf genoemd had en de eerste termijn al verstreken was op 20 februari. Ook de uiterlijke beslistermijn van twee april zal naar alle waarschijnlijkheid niet gehaald worden stond te lezen in de brief.

Ik vecht door, voor mezelf, maar ook voor andere burgers die de strijd al lang hebben opgegeven. Die ook tegen muren aanlopen, die ook niet gehoord worden, die ook de wanhoop nabij zijn.

Want wat moet je doen om je wanhoop duidelijk te maken?

Met vriendelijke groet,

Rineke Boeve